

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Udsigt over Verdens-Krøniken fornemmelig i det Lutherske Tidsrum

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 646. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1817_309A-txt-shoot-idm14254/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

med den himmelske Wiisdom, Herkubterne om en moralsk Skjønbed, der skulde fremkomme ved Elskov til en Forlofer. Endelig drømde Kant om en moralsk Frihed, der skulde forklare det Hese; dermed var Drømmen ude, og nu holdt man sig til den sandfælsige Verden.

Kaste vi nu et Blik paa Frankrig, da, uden her at indlade os paa en Forklaring, som dog ei kunde falde vanskelig, tør vi antage, som afsjort mellem dem der kjende Noget til Land, at her kun var Skygge og Skin af Land, og Tydskernes Drømme om fransk Land, var da ligesom Gæreb efter Skin og Skygger i Luften.

Anderledes var det i Engelland, Colonien af Historiens og de stærke Drømmes Folk; thi der opkom haabe i og udenfor Kirken en vældig og falsom Sjæring, der neppe kan betegnes rettere end ved en Kamp mellem Historiens og Drømmens Land; den høie Kirke vilde høre sig over Reformationen, og de høie Dine over Kirken, medens Haanden stræbde at trække Alt ned til sig. At forvanble Drømme til Virkelighed, at følge Sandhed, uden at give Slip paa drømt Størhed, det var den eventyrlige Dagsave, Man fleste forgjæves stræbde at løse, og fra dette Stede kan man gjøre en mærkelig Sammenligning mellem Helverien og Engelland, ligesom man seistes til at dvæle ved den Betragtning, at hvad her ligger til Grund, er den rigtige Følelse af, at al Størhed tilhører Sandheden, og maa

historisk kunne forenes dermed; men Rummet tilader ikke Sigt, og vi maa nøies med at pege paa det dramatiske Eventyr, der ligesaa vel spillet i Kirken, paa Thronen og i Parlamentet, som i Shakspears Hoved, hvor de kolossalske Drømme udvilede sig til hvad man maa kalde saa, og som han ret mærkelig kaldte Historier. Ved fra dette Stede atter at overflue det Dmrids af Engellands Historie vi foran har givet, vil Meget vise sig i et klarere Lys, lige indtil Bestræbelsen efter at realisere Drømmen om Herredom over Havet, men her have vi egentlig kun med Shakspear at gjøre, hvem vi skulde følge til Tydskland, hvor man stræbde at fortsætte og forklare, hvad Engelland brystede sig af at eis, uden at forsaare.

Nu er det kun Spørgsmaalet, hvormed man helst skulde begynde, for at udvile den engelske Lands Indsydelse i Tydskland, fornemmelig gjennem Shakspear, ikke som om vi agtede, hvad der, i det Mindste endnu, vilde være dumdriftigt, at afgjøre enten hvormeget, eller under hvilke indvortes Betingelser den virkede, men forbi den aabenbar har virket i to, om ikke tre, Retninger, som igjen staa i et indbyrdes Forhold, der, med en allerede muelig Kundskab, maatte kunne løse sig opklare.

Dog, een Bemærkning bør uskrigig være den første, den nemlig, at de ypperste af den tydskvangeliske Kirkes Folk, der ogsaa her uenæg-

